

Ida Axelsson &
Åsa Bonelli

Stille woede

Vertaald door Neeltje Wiersma

De Fontein

*In dit seizoen leer je de donkerste kant van Zweden kennen.
Een kant waar dood en intimidatie aan de orde van de dag zijn
en waar diepgewortelde vooroordelen de boventoon voeren.*

*Mijn naam is Billie Karlsson en je luistert naar het
elfde seizoen van De Waarheid. Dit is deel één van
Stille woede. Gevoelige luisteraars zijn gewaarschuwd.*

Vrijdag

Proloog

‘Dit is echt saai.’ Tindra hief haar borrelglas naar Linus. ‘Had je er niet voor kunnen zorgen dat we iets te snuiven hadden voor vanavond in plaats van als een stel fucking hillbillies sterkedrank te drinken? Nu we hoog bezoek hebben en zo.’

Ze keek Emma met een opgetrokken wenkbrauw aan.

Linus zuchtte luid. ‘Misschien had je daar eerder aan moeten denken.’

Emma nam een slok van haar rum-cola en probeerde niet een grimas te trekken van de smaak. Hoe Tindra dit naar binnen kon werken alsof het limonade was, was haar een raadsel. Het was walgelijk.

‘Maar dat heb ik niet.’ Met een grijns wendde Tindra zich tot Emma. ‘Maar misschien kan deze fijne juffrouw hier iets regelen? En dan kunnen we het feestje morgen bij jou thuis voortzetten, aangezien je ouwelui niet thuis zijn.’

Er vormde zich een brok in Emma’s keel.

‘Wat? Nee, dat is niet mogelijk. Mijn ouders zouden me vermoorden als ze erachter kwamen dat ik een feestje had. Het is zo’n beetje de eerste keer dat ze weg zijn.’

Tindra zette een onschuldig gezicht op. ‘Maar ik beloof dat we braaf zullen zijn en ik ben nog nooit in jullie huis geweest. Het zou zo leuk zijn om te zien hoe de hogere klasse in Svedby leeft.’ Ze knipperde met haar wimpers. ‘Kom op, denk er eens over na – jij, ik en Linus zouden echt plezier kunnen hebben voordat het feest echt van start gaat.’

De brok in Emma’s keel werd groter.

Tindra ging verder. 'Of is er misschien een andere reden waarom je het niet wilt? High worden met mij en Linus? Misschien vertrouw je jezelf niet echt en ben je bang om de controle te verliezen? Ik heb wel gezien hoe je naar Linus kijkt.'

Emma keek Tindra niet-begrijpend aan. 'Wat? Wat bedoel je?'

'Ben je een beetje sloom of zo? Vind. Jij. Mijn. Vent. Lekker?'

Tindra maakte een veelbetekenend gebaar met haar hoofd naar Linus, die met een voet op de grond trommelend in een van de leren fauteuils met zijn mobiele telefoon zat te spelen. Ze nam een trek van haar sigaret en blies de rook recht in Emma's gezicht, waardoor die begon te hoesten.

'Nee,' antwoordde ze, terwijl ze zelf hoorde hoe laf ze klonk. Geen wonder dat ze nooit werd gevraagd om bij het tankstation rond te hangen. Met haar gezien worden zou sociale zelfmoord zijn.

'Nee,' aapte Tindra haar op overdreven toon na. 'Dus wat, vind je hem lelijk?'

'Wat? Nee, dat heb ik niet gezegd!'

Emma's hart bonsde.

Tindra's ogen vernauwden zich. 'Dus dan vind je hem lekker. Waarom lieg je? Linus, heb je dat gehoord?' Tindra draaide zich om naar haar vriend. 'Ik wist dat deze idioot niet te vertrouwen was. Waarom wilde je in godsnaam dat ze meeging?'

Linus keek eindelijk op van zijn telefoon.

'Wat, ik? Jij wilde toch –'

'Hou je bek!'

Tindra gooide een leeg pakje sigaretten naar Linus die meteen zijn mond dichtdeed.

'Dus je wilt hem niet neuken? Kom op, je moest eens weten hoe fucking goed hij in bed is.' Met een veelzeggend knikje mat ze een halve meter in de lucht en barstte toen in lachen uit.

Emma beseftte dat ze recht in Tindra's val was gelopen.

Linus ging verzitten in zijn stoel. 'Kom op, Tindra.'

'Zei ik niet dat je je bek moest houden?' siste Tindra. 'Dus hoe zit het nou? Geil je op mijn vriendje?'

'Nee,' mompelde Emma opnieuw.

Tindra keek alsof ze nadacht. ‘Bewijs het dan.’

Emma’s hart ging steeds harder kloppen. ‘Hoe bedoel je?’

Tindra’s glimlach was terug. ‘Steek je hand uit.’

Emma’s blik schoot heen en weer tussen Tindra en Linus. Was dit weer een truc? En op dat moment werd Emma alles duidelijk. Vanaf het allereerste begin hadden ze haar alleen voor hun vermaak willen gebruiken. Als speeltje.

Tindra had helemaal gelijk – Emma was een idioot. Een bevestiging zoekende, onbeduidende niemand die zich niet realiseerde dat Tindra totaal niet geïnteresseerd was in haar of in haar leven.

Emma reageerde blijkbaar te langzaam, want met een snelle beweging greep Tindra Emma’s arm en duwde ze haar hand op de salontafel.

Emma probeerde zich los te wurmen.

‘Wat doe je? Hou op!’

Tindra liet niet los. ‘Je wilt toch dat we erop vertrouwen dat je de waarheid vertelt? Want weet je wat er anders maandag gaat gebeuren?’

Emma durfde niet te antwoorden.

‘Dan zal iedereen te horen krijgen wat een walgelijk sletje je bent omdat je Linus van me probeert af te pakken.’ Ze kneep haar ogen tot spleetjes en leunde naar voren. ‘Want jij en ik weten allebei dat dat precies is wat je bent.’

Langzaam nam ze een diepe trek van haar sigaret en Emma staarde gebiologeerd naar de gloeiende punt.

Emma probeerde haar hand weg te trekken, maar de greep was te sterk. ‘Linus, help me!’

Linus leek heel even niet te weten wat te doen, maar het volgende moment kreeg hij een gesloten gezichtsuitdrukking. ‘Hou gewoon je bek en doe wat ze zegt.’

‘Maar alsjeblieft! PLEASE!’

Emma kon de schreeuw die uit haar keel opsteeg niet tegenhouden toen Tindra haar doel bereikte. De geur van schroeiende huid die omhoogkringelde in een sliert van rook, samen met de ondraaglijke pijn en het sissende geluid, was het walgelijkste wat Emma ooit had meegemaakt.

'Ik wil je vriendje niet,' schreeuwde Emma.

Plotseling was het alsof alle zuurstof uit de kamer werd getrokken. En alsof het Tindra was die zich net had gebrand, liet ze los en veegde ze haar hand af aan de bank. Haar ogen veranderden in twee zwarte gaten terwijl ze overeind vloog met haar gezicht in een verwrongen grimas.

Tindra wees naar Emma. 'Weet je, ik ben het verdomme zo zat dat iedereen denkt dat je zoveel beter bent dan wij, alleen maar omdat je in je grote huis zit met je verwaande ouders, terwijl we precies weten wie je echt bent! Je mag dan wel denken dat je cijfers je hier vandaan en naar een chique kantoorbaan zullen brengen, maar jij en ik weten allebei wat je gedaan hebt om daar te komen.' Ze rimpelde haar neus in een gevoel van afkeer en stak nog een sigaret op.

Emma kromp ineen en drukte de verbrande hand tegen haar borst. Ze voelde de kloppende en schroeiende pijn van de wond, alsof de gloeiende punt van de sigaret nog steeds tegen haar huid werd gedrukt. Vanuit haar ooghoek zag ze hoe Tindra langzaam opkeek. Haar blik gefocust op iets voorbij Emma's schouder. Emma draaide haar hoofd in dezelfde richting. Er ging een koude rilling door Emma heen toen ze de permanent marker op het bijzettafeltje zag liggen. Ze draaide haar gezicht weer naar Tindra, die nu met een lege blik voor zich uit staarde. Een leegte die haar meer beangstigde dan wat ook.

'Linus,' zei Tindra, met een lijjige stem. 'We gaan dit weekend veel lol hebben. Heel veel lol.'

Zondag

I

Met een diepe zucht rolde Jack van Billie af, die zich dicht tegen zijn borstkas nestelde en haar arm om zijn middel sloeg. Toen ze zijn geur in zich opnam, kon ze zich niet herinneren dat een van de mannen die ze in haar leven had gehad zo lekker had geroken. De endorfine die door haar heen stroomde, gaf haar het gevoel alsof ze op een wolk zweefde.

‘Dus Podcast van het Jaar,’ mompelde hij tegen haar kastanjebruine haar. ‘Dat is verdomme geweldig.’

Billie streelde zijn borst en zag de huid onder haar vingers samentrekken.

‘Ja, ik kan het nog steeds bijna niet geloven.’

‘Je hebt het echt verdiend. Het laatste uur was mijn manier om je te feliciteren.’ Hij zocht haar mond en kustte haar zacht. ‘Ik wou dat ik erbij had kunnen zijn.’

‘Ik weet het. Maar het is wat het is,’ zei Billie.

‘Maar je weet hoe ik erover denk.’ Billie hoorde Jacks stem een voorzichtige toon aannemen. ‘Het hoeft immers niet zo te zijn.’

Het zachte en behaaglijke gevoel verdween en ze maakte zich los. Ze zwaaide haar benen over de rand van het bed en raapte haar hemdje op van het hoopje kleren op de grond. Waarom moest hij dit moment verpesten? Haar bewegingen waren schokkerig toen ze haar hemdje aantrok, haar onderbroek tussen de kleren vond en hem aandeed voordat ze opstond.

Jack stak een smekende hand uit. ‘Hé, kunnen we het er niet over hebben?’

‘Nee, Jack. Dat kunnen we niet. Je weet hoe ik erover denk.’

‘Maar ik begrijp niet hoe je hier genoeg mee kunt nemen.’

‘Als je het echt zou willen, zou je het begrijpen, maar zodra we het erover hebben, gaat het altijd over jou en wat jij wilt. Niet over hoe ik me voel. Waarom kun je niet gewoon tevreden zijn met wat we hebben?’

Jacks hand landde zwaar op het dekbed en zijn blik ging omhoog naar het plafond.

‘Omdat ik van je hou.’

Billie ging weer op de rand van het bed zitten. ‘Nee, Jack. Dat doe je niet. Je houdt van je vrouw, je kinderen en je leven met hen. Je vindt mij leuk en misschien hou je van de momenten die we hebben omdat het vrijblijvend is. Wat ons allebei perfect uitkomt.’

Jacks gezicht nam een smekende uitdrukking aan. Een uitdrukking die verdween zodra de telefoon ging en de naam van zijn vrouw oplichtte op het scherm.

‘Zoals ik al zei.’ Billie trok een wenkbrauw op. ‘Als je huwelijk je ongelukkig maakte, zou je allang gescheiden zijn. Neem het telefoontje maar gewoon aan en dan hebben we het er niet meer over.’

Jack leek te aarzelen waarna hij met een zucht de telefoon van het nachtkastje pakte.

‘Hé,’ antwoordde hij en je kon horen dat hij zijn keel schraapte. Hij wierp een blik op Billie, die weer opstond en zich in haar spijkerbroek wurmde.

Ze pakte haar telefoon en zag een nieuw bericht van Klara met de vraag of ze die avond samen gingen eten. Ze antwoordde met een duim omhoog. Op weg naar de keuken hoorde ze Jack in de verte beloven dat hij zijn zoon zou ophalen van het zwemmen en daarna bespreken wat ze zouden gaan eten.

Het was niet dat ze van plan was geweest de andere vrouw te zijn.

Het was gewoon gebeurd. Alle late nachten in dezelfde redactiekamer, hij als hoofdredacteur en zij als misdaadverslaggever, hadden gevoelens opgeroepen waar ze uiteindelijk niet omheen hadden gekund. En na een avond in de kroeg met haar collega's waarop de drank rijkelijk had gevloeid waren ze in haar bed beland.

Ze liet de kraan even lopen voordat ze een glas tot de rand vulde en haar dorst leste met drie grote slokken. De kater van het feest op zaterdag nadat ze de eerste prijs hadden gewonnen van Guldpodden in de categorie Podcast van het Jaar – de meest prestigieuze prijs die er in de podcastwereld te winnen viel – hamerde in haar achterhoofd. Met andere woorden, de seks was een tijdelijke oplossing geweest.

Het geluid van voorzichtig naderende voetstappen klonk en even later sloeg Jack zijn armen om haar middel.

‘Ik moet gaan,’ fluisterde hij.

‘Tuurlijk, dag,’ zei ze, terwijl ze zich omdraaide. Ze gaf hem een lichte kus en op het moment dat Jack de deur achter zich dichttrok, hoorde ze haar telefoon overgaan in de keuken. Een golf van lusteloosheid overspoelde haar toen ze zag wie er belde en ze overwoog het gesprek te negeren. Maar zoals altijd gaf ze toe en swipete naar rechts.

‘Hoi mama. Hoe gaat het?’

‘Hallo, mijn favoriete true crime-podcaster!’ Billie kreeg een knoop in haar maag toen ze de geforceerde toon van haar moeder hoorde. ‘Het gaat geweldig met me! Hoe gaat het met jou?’

‘Nou, het is helemaal –’

‘Gefeliciteerd met de prijs gisteren,’ onderbrak Gunilla haar. ‘Waarom nam je niet op toen ik belde?’ Haar stem kreeg een gekwetste toon. ‘Ik heb echt supervaak gebeld.’

Ja – ongeveer twintig keer.

‘Ja, ik heb het gezien, maar het was daar een gekkenhuis en ik had sowieso geen woord gehoord van wat je had gezegd.’ Ze dronk het water dat nog in het glas zat in één keer op. ‘Ik wilde je net bel-len, maar je was me voor.’ Ze rolde met haar ogen om haar leugen.

Het gepraat aan de andere kant kwam weer op gang.

‘Wat ga je morgen aantrekken? Ik kan niet geloven dat mijn kind op tv komt, in het programma *Na vijven!*’ Billie stelde zich een Gunilla voor die in haar handen klapte van verrukking. ‘Waar-om neem je geen foto van jou en Anna samen, dan maak ik een schilderij van jullie!’

Billie ging op een van de keukenstoelen zitten en liet haar

voorhoofd in de palm van haar hand rusten. 'Natuurlijk, mam. Maar je snapt dat je me dan niet kunt bellen?'

Aan de andere kant van de lijn klonk een gekrenkt geluid.

'Jezus, dat weet ik ook wel. Denk je dat ik dat ik achterlijk ben of zo?'

'Nee, dat denk ik niet. Maar luister, ik ga zo naar mijn spinningles dus laten we later verder praten, goed?'

'Billie,' snoof Gunilla, 'jij hebt nog nooit aan spinning gedaan. Maar ik begrijp het. Je hebt belangrijkere dingen aan je hoofd dan met mij te praten. Dan spreken we elkaar later?'

'Doen we. Kusjes.'

'Kusjes!'

Billie kon het niet opbrengen om in beweging te komen toen de stilte over de keuken was neergedaald. Ze had een pauze nodig. Van alles, maar misschien nog wel het meest van haar eigen leven. Maar wat ze nu vooral nodig had, was een douche. Ze stond op en op weg naar de badkamer gaf ze de hangende zandzak in de woonkamer een paar welgemikte uppercuts voordat ze haar armen eromheen sloeg en haar voorhoofd tegen het koele leer liet rusten.

* * *

Later die avond, rond negen uur, haalde Klara een hand door haar warrige blonde haar en hief ze het wijnglas nog eens. De kater had Billie doen rillen bij de eerste slok, maar daarna had haar lichaam de alcohol dankbaar aanvaard. Met een zucht van genot zakte ze dieper weg in de bank en sloot even haar ogen.

'Nogmaals gefeliciteerd, topper,' zei Klara.

Billie opende haar ogen.

'Topper?' snoof ze, maar ze moest toch onwillekeurig lachen.

'Hoezo? Dat ben je nu toch? Podcaster van het Jaar en zo.'

'Het zal wel.' Billie rolde met haar ogen. 'De prijs is leuk hoor, maar daar doe ik het niet voor. Om een of andere stomme beroemdheid te worden.'

Klara strekte haar been vanaf haar kant van de bank en gaf haar vriendin een por met haar voet.

‘Dat weet ik. Waarom doe je het dan? Eigenlijk?’

Billie dacht na om een zo eerlijk mogelijk antwoord te formuleren. ‘Om de eenvoudige reden dat iemand het moet doen. Iemand moet die moeilijke vragen stellen, doen wat niemand anders durft en out of the box denken om die antwoorden te krijgen.’ Billie nam een slok rode wijn en wees toen met het glas naar Klara. ‘En jij? Politieagent zijn moet een van de meest ondankbare jobs zijn die er bestaan.’

Soms vond Billie het gênant om over haar beroep te praten. Alsof er iets stoutmoedigs zat in wat ze deed en ze zichzelf had uitgeroepen tot een soort ridder van de waarheid. Alsof anderen naar haar zouden kijken en denken: wie denk je wel dat je bent? Wie ben jij om te beslissen wat in het algemeen belang is of niet? Toen ze als verslaggever voor een krant werkte, was er altijd wel een verantwoordelijke uitgever op wie ze kon terugvallen als het fout ging, maar nu droeg zij de verantwoording. Nu kon ze niemand anders de schuld geven.

Ze probeerde er niet te vaak aan te denken, maar de angst om te falen verscheen soms in nachtmerries en zorgde ervoor dat ze badend in het zweet wakker werd. Toch bleef ze jagen op verhalen. Het was alsof dat in haar DNA gebakken zat en voor altijd deel uitmaakte van haar identiteit. Niet weten waar de verhalen haar zouden brengen was zowel angstaanjagend als extreem uitdagend. Het was prikkelend om degene te zijn die normen en regels overtrad, maar ook dat zij degene kon zijn die de kaart opnieuw tekende en nieuwe grenzen vastlegde.

Billie realiseerde zich nu pas dat dit vragen waren die ze elkaar nooit hadden gesteld. Het was als een ongeschreven regel en iets waarover ze het allebei eens waren; het kon hun relatie vertroebelen.

Klara zuchtte en liet haar blik door de woonkamer gaan.

‘Ik hou van de spanning. De adrenaline. Naar je werk komen en niet weten wat er gaat gebeuren. Alleen al bij de gedachte aan een baan die er dag in, dag uit hetzelfde uitziet, krijg ik jeuk.’

‘Maar word je niet moe van al die shit? En dan de laatste trend met al die schietpartijen, dat bendegeweld.’

Klara ging ongemakkelijk verzitten en bleef stug in haar glas kijken. ‘Ach, het went wel. Er zijn bovendien manieren om ermee om te gaan.’

‘Ik snap in elk geval niet hoe je het doet,’ zei Billie, terwijl ze haar glas tegen dat van Klara tikte. ‘Laten we dan maar proosten op adrenaline – de beste drug van allemaal!’

Ze namen ieder een slok en Billie maakte van de gelegenheid gebruik om Klara tijdens de daaropvolgende stilte te bestuderen. Als twee vreemde vogels in een wereld waar iedereen zich probeerde aan te passen, hadden ze elkaar op de middelbare school gevonden en sindsdien hadden ze contact gehouden. Maar hoewel ze het meeste met elkaar deelden, mengden ze hun werk nooit in hun vriendschap.

Billie schudde het kussen achter haar nek op. ‘Heb je iets van Poppy gehoord?’

‘Ja, ze belde me vlak voordat ze op de nachttrein naar Åre zou stappen. Ze had daar een optreden op een of ander bergfestival.’

Het derde lid van hun trio, dat echter pas tien jaar geleden in hun leven was gekomen, was Poppy – een freelance-dj die door het hele land optrad.

‘Het is zo geweldig dat ze na al dat harde werken eindelijk succes begint te krijgen. Het lijkt nog maar zo kort geleden dat ze alleen op bedrijfsfeestjes optrad en nu staat ze in grote zalen voor een groot publiek te draaien.’

‘Ja, heel cool,’ beaamde Klara en ze keek haar glimlachend aan over de rand van het glas. ‘Maar hoe zit het met jou en Jack? Gaat het nog steeds goed?’

Billie keek haar met een scheef glimlachje aan. ‘Ja hoor. Het is leuk, comfortabel en praktisch. We krijgen allebei wat we willen, wanneer we het willen en zijn volledig vrij om tussendoor te doen wat we willen.’

Klara trok haar wenkbrauwen op en schudde lichtjes haar hoofd. ‘Ik weet niet hoe je het volhoudt.’

‘Hoe ik wat volhoud? Onvoorwaardelijke seks en honderd procent vrijheid? Nah, het is niet te doen.’ Billie giechelde.

‘Joh, je weet wat ik bedoel.’

‘Ik ben echt niet zo zielig als je schijnt te denken,’ verdedigde Billie zich. ‘Onze relatie is gebaseerd op het feit dat we allebei tijd vrijmaken wanneer we dat kunnen en dat geen van ons het recht heeft om eisen te stellen aan de ander. Maar ja, Jack is waarschijnlijk degene van ons die iets meer wil. Iets meer... bestendigs.’

‘Wat? Echt waar? Denkt hij aan scheiden?’

‘Eén woord van mij en hij dient het verzoek in, beweert hij, maar ik zeg nee.’

‘Maar waarom?’

‘Omdat ik het goed vind zoals we het nu hebben. Omdat ik weet dat zodra we onze relatie naar een hoger niveau tillen de eisen komen, dat is zo zeker als tweemaal twee vier is.’ Billie stak een hand in de lucht. ‘Bedankt, maar nee bedankt. Maar genoeg over mij. Hoe is het met jou? Je ziet er een beetje afgepeigerd uit.’

‘En bedankt, wat lief gezegd.’ Klara’s toon was monter sarcastisch. ‘Ach, gewoon een beetje druk op werk.’

‘Dus er is niets anders aan de hand?’

‘Nee, zeker niet. Wat zou er moeten zijn?’

Billie pakte de fles van de salontafel en schonk hun glazen bij.

‘Ik weet het niet. Liefdesstrubbelingen?’

Klara maakte een wegwerpgebaar in de lucht. ‘God, nee zeg! Daar heb ik geen tijd voor. Er is geen ruimte voor iemand anders in de relatie die ik al heb met mijn werk.’

Billie snoof. ‘Dan is dat het probleem. Je hebt gewoon seks nodig.’

‘O, een goede meid redt zichzelf,’ grijnsde Klara.

‘Haha.’

Klara haalde haar mobiel uit de slaapstand om die vervolgens weer snel uit te zetten.

‘Wacht je ergens op?’ vroeg Billie.

‘Nee, nee,’ antwoordde haar vriendin, terwijl ze de inhoud van haar glas achteroversloeg. ‘Maar het wordt al laat en ik moet morgen vroeg op.’

Ze zette het glas neer, stond op en kuste Billie op haar wang. Toen Billie aanstalten maken om ook op te staan, werd ze teruggeduwd door Klara’s hand.

‘Bedankt voor vanavond, en blijf vooral zitten, topper.’

Billie kon haar beste vriendin nog net een tik op haar billen geven voordat Klara buiten haar bereik sprong. Ze was verbaasd dat de avond zo abrupt eindigde en hoorde Klara's stem vanuit de hal: 'Veel succes morgen en ik hou van je!'

Pas een paar uur later was Billies gevoel van de leegte die haar vriendin had achtergelaten, weggeëbd.

Toen Henrik Holm de surveillancewagen bij het gele huis van de familie Rosenberg voorreed, zat Christina al in de hangmat te wachten. Ze stak haar hand een eindje op zodat hij haar niet over het hoofd zou zien. Henrik sloeg het portier dicht en knikte. Hij had haar gezien.

Het huis stond in dat deel van het dorp Svedby dat door veel mensen als het chiquere werd beschouwd, als je drie huizen een deel kon noemen. De reden hiervoor was dat de huizen in de vroegtwintigste-eeuwse bouwstijl waren gebouwd, en dat ze aan een meer lagen waarin je kon zwemmen en een eigen aanlegsteiger hadden. Henrik zette een paar snelle stappen op de grindweg die naar het Rosenberghuis leidde.

De vroege zomerwarmte van die dag begon af te nemen en de koelere avondlucht deed hem rillen. Hoewel zijn dienst relatief rustig was geweest, was die snel voorbijgegaan en was hij nu bijna klaar. Er was een winkeldief onder de achttien betrap bij het benzinstation, een gebroken ruit bij de school in het naburige dorp en nu een ‘vermist persoon’, zoals de centralisten in de meldkamer dit soort zaken noemden. Met andere woorden, een normale werkdag.

Hij haalde zijn pet uit de zijzak van zijn broek, maar stopte hem er weer in en streek in plaats daarvan zijn paardenstaart achter in zijn nek recht. Het zou veel te formeel zijn om het hoofddekseel te dragen, want hij kende Christina en David al jaren, omdat het echtpaar de supermarkt in het dorp runde.

‘Christina?’ zei Henrik en hij keek haar aan.

Ze legde haar mobiel neer en stond op. ‘Het spijt me, Henrik, ik vind het gewoon zo raar.’

Christina sloeg haar armen over elkaar, keek hem in de ogen

en ging weer zitten. Haar haar was naar achteren getrokken in een strakke knot en haar gezicht stond gespannen.

‘Heeft Emma dit eerder gedaan?’

‘Nooit! Ze is altijd op tijd en laat altijd weten waar ze is. We hebben ons op dit vlak nooit zorgen over haar hoeven maken. Toch, David?’ Christina keek naar haar man die net de veranda op kwam.

David schudde zijn hoofd. ‘Nooit.’

‘Maar ik begrijp dat jullie sinds donderdag weg zijn geweest en dat jullie vandaag thuis zijn gekomen?’

Henrik voelde iets steken op zijn onderarm en sloeg er in een reflex met zijn hand naar. Hij haatte ze. De muggen waren verreweg het grootste nadeel van de verhuizing naar Värmland. Soms miste hij Stockholm, maar hij was er klaar mee om in een grote stad te wonen en te werken. Dan maar een paar muggen.

Hij ging op een van de tuinstoelen zitten en haalde zijn notitieboekje tevoorschijn.

‘Dat klopt.’ Christina schraapte haar keel. ‘We zijn op een cruise naar Helsinki geweest, en een paar uur geleden thuisgekomen.’

‘Wanneer hadden jullie voor het laatst contact met Emma?’

Henrik zette zijn pen op het papier.

‘Vanochtend, via sms.’

‘Wat heeft ze geschreven?’

‘Het gebruikelijke, je weet wel, alledaagse dingen. Dat ze niet goed had geslapen en dat ze weer naar bed ging, maar dat alles in orde was. Ze vroeg zich af hoe laat we thuis zouden komen en of –’

David onderbrak haar en maakte de zin af. ‘Of ze ook boodschappen moest doen en voor ons moest koken wanneer we thuiskwamen. Daarna reageerde ze niet meer op onze sms’jes. Toen zijn we begonnen met haar te bellen, maar haar mobiel stond uit en die staat nu nog steeds uit.’

David ging naast zijn vrouw in de hangmat zitten en sloeg een arm om haar heen.

‘Weten jullie wat ze eerder dit weekend heeft gedaan? Met wie ze omging, enzovoort?’

‘Nee. Vrijdag zou ze gewoon thuis zijn en gisteren hebben we alleen wat ge-sms’t. Ik vroeg of ze iets te doen had terwijl we weg waren, maar ze schreef dat ze alleen thuis zou zijn. En toen we thuiskwamen zagen we dat haar kamer ongewoon opgeruimd was, bijna alsof ze al dagen niet thuis was geweest, en dat de koelkast zo goed als leeg was. Het is niets voor haar om zich niet aan haar woord te houden.’ Christina keek op en ontmoette Henriks blik. ‘Wat denk je dat er gebeurd kan zijn?’

‘Ik ken Emma niet zo goed, maar ik heb haar nog nooit ’s avonds op stap gezien. Tegelijkertijd weet ik dat jongeren heel vaak hun telefoons kwijtraken, ergens laten liggen en geen enkel besef van tijd en ruimte meer hebben. Zo lang is het nog niet geleden dat je iets van haar hebt gehoord, maar als je het gevoel heb dat er iets niet klopt en een melding van een vermissing wilt maken, zal ik het opnemen. Lijdt Emma ergens aan?’

Christina schudde haar hoofd.

‘Gaat het mentaal slecht met haar?’

‘Nee! Ze is een meisje met grootse toekomstplannen en doelen. Ze zou nooit...’ Ze liet de rest van de zin wegsterven.

David streek met zijn hand over Christina’s rug.

‘Hoe zit het met vriendinnen en zo?’

‘Ze gaat meestal om met een paar meisjes uit haar voetbalteam, maar ik heb ze nog niet allemaal te pakken kunnen krijgen.’

‘Oké, ik begrijp het. Blijf Emma’s mobiel bellen en bel de meisjes uit haar voetbalteam opnieuw om te horen of ze ondertussen iets van zich heeft laten horen –’

Henrik werd onderbroken door het trillen van zijn mobiele telefoon en zag dat Nee een sms had gestuurd.

‘Sorry, die is van mijn werk.’

Hij las de inhoud en voelde hoe de woede bezit van hem nam. Die verdomde klootzakken! Wat zouden ze haar nog allemaal aandoen? Hij probeerde de woede van zich af te schudden en terug te keren naar het heden om het gesprek met de Rosenbergs af te ronden.

‘Ik begrijp dat je je zorgen maakt. Je hebt mijn nummer. Als ze

morgen nog niet thuis is gekomen, bel me dan nog eens.' Henrik stond op en knikte ten teken dat hij geen vragen meer had. 'Ik moet verder. Jullie horen van me als er nieuws is.'

Eerste druk maart 2025

Oorspronkelijke titel *Tyst vrede*

Oorspronkelijke uitgever Bokfabriken

Copyright © Ida Axelsson & Åsa Bonelli 2023 by Agreement with Grand Agency

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Neeltje Wiersma

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie Arcangel

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7327 1

ISBN e-book 978 90 261 7328 8

ISBN luisterboek 978 90 261 7329 5

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.